

[Rytter.]

man bider sig fast i, og for at Straffen kan blive lige følelig for den velhavende og den mindre velhavende, er det nødvendigt, at Boden sættes i Forhold til vedkommendes Formue.

Det er de Argumenter, man har anført for Dagsbodssystemet, og jeg synes de er saa gode, at man kan forstaa, at Folk uvilkaarligt, naar de hører dem, siger: Ja, det maa være rigtigt at have et saadant System.

Lad os saa se paa Sagen fra Modstandernes Side. Man maa nu ikke tro, at Tilhængerne af Dagsbodssystemet er en ensartet Blok, der staar samlet, om jeg saa maa sige, i tykt og tyndt. Nej, det er lige omvendt, at de, der er imod Dagsbodssystemet, staar fast, de er en samlet Blok, medens Tilhængerne derimod er af yderst forskellige Anskuelser. Vi vil se det alene, naar vi betragter vor højtærede Justitsminister og Ministrene i vore Nabolande. Man kan se saa store Forskelligheder, som at Maksimum veksler fra 300 Dage til 200 Dage, 90 Dage og 60 Dage. Men ogsaa paa andre Maader er Opfattelserne blandt Dagsbodstilhængerne yderst forskellige. Man vil se, at baade den nuværende Justitsminister og hans Forgænger, vor højtærede Formand, har været i, om jeg saa maa sige, tilbagegaaende Bevægelse. Da den højtærede Justitsminister i 1924 fremsatte Forslag i Folketinget om Dagsbod, var han, som Folk gennemgaaende var det paa det Tidspunkt, fuldstændig bjergtagen af det Forslag, som var kommet fra den da nedsatte Kommission, Straffelovskommissionen, der gennemførte Dagsbodssystemet fuldt ud og konsekvent baade inden for Straffeloven og uden for Straffeloven, baade naar Dagsboden skulde fastsættes af Domstolene og af Øvrigheden. Den tog det konsekvent i alle Tilfælde, som det jo gennemgaaende sker, naar et Princip trænger sig igennem, og det gjorde den højtærede Justitsminister ogsaa i Forslaget af 1924. Jeg maa springe over det Forslag, som blev fremsat i 1928; det blev nemlig stillet af en af dem, som Tilhængerne af Dagsboden vil kalde reaktionære, det var mig. Jeg forbigaar derfor Forslaget af 1928 og vender mig til det Forslag, som den daværende Justitsminister, vor nuværende højtærede Formand, fremsatte i Folketinget i 1929. Da var den daværende Justitsminister blevet betænkelig ved at gennemføre Dagsbodssystemet saa ubetinget, som man tidligere havde krævet, idet han udtalte: at gennemføre det principmæssigt og paa alle Omraader gaar vistnok ikke. Derfor vilde

han kun gennemføre det paa de Omraader, hvor der var en ydre Garanti, nemlig hvor Domstolene skal være med, men udskød straks de Tilfælde, hvor Øvrigheden skulde fastsætte Boden. Ja, den højtærede Justitsminister gik endnu videre; endskønt han altsaa fremsatte Forslaget i Folketinget og der kunde faa det gennemført, fordi der var Majoritet for det, endte det dog med, at alle Partier derovre gik imod Dagsbodssystemet, for saa vidt det skulde gælde uden for Straffeloven. Der var nu altsaa sket to Begrænsninger med Tilslutning af selve de Ministre, som er Tilhængere af Systemet.

Vor nuværende højtærede Justitsminister har fulgt sin Forgænger i disse to Begrænsninger og har, belært af Erfaringen, saaledes som det ogsaa fremgaar af Motiverne, begrænset Systemet paa begge de Omraader, jeg nu har nævnt, saaledes at Forslaget kun gaar ud paa, at Dagsbod skal gennemføres inden for Straffeloven. Men er der noget Omraade, hvor Dagsbodssystemet ikke spiller nogen stor Rolle, er det paa Straffelovens Omraade, for der bliver enhver Sag grundigt undersøgt, vedkommendes personlige Forhold bliver oplyst, saa at man faar at vide, hvordan hans økonomiske Forhold er. Der er ingen, heller ikke af Modstanderne af Dagsbodssystemet, som nærer den Anskuelse, at en mere velhavende ikke skal betale en forholdsvis højere, en klækeligt højere Bøde end en mindre velhavende. Det er, om jeg saa maa sige, noget, som er os alle medfødt: at jo mere velhavende man er, desto større Bøde skal man betale. Jeg kan oven i Købet gaa saa vidt, at jeg kan sige, at selv Politiforseelser, smaa Cyklistovertrædelser efter min Mening ikke nødvendigvis bør medføre samme Bøde, selv om Sagerne skal gaa hurtigt. Hvorfor skal en Bydreng, der har overtraadt Politivedtægten ved at henstille sin Cykel et Sted, hvor han ikke maa stille den, have 5 Kr. i Bøde og Velhaveren det samme? Jeg vilde ikke være hange for at sige, at selvfølgelig skal den sidste have større Bøde, naar han har Raad til at betale den. Noget ganske andet er, hvis det ikke er oplyst i Sagen, at Manden er velhavende. Derfor er den Opfattelse, at man skal betale større Bøde, jo mere velhavende man er, os alle medfødt. Spørgsmaalet er blot, om dette Princip skal gaa over i Dagsbodssystemet.

Nu taler vi altsaa navnlig om Forholdet inden for Straffeloven. Den højtærede Justitsminister har i Motiverne aabent erklæret, at den nu gældende Regel, til hvilken altsaa Initiativet blev taget af det tid-